

Kristus řekl ...

Tato slova pronáší se dnes dojemně tisícerými způsoby: křesťany, ba i jinověrci. **Kristus řekl!** Tímto úvodem má býti již předem odstraněn každý rozpor. Ale každý, kdo takto mluví, chce tím svrhnouti se sebe jakoukoliv zodpovědnost. Ale naopak! Před Bohem ukládá tím na sebe nezměrnou zodpovědnost!

Avšak nikdo na to nemyslí, dokud nedopadnou na něj následky s takovou silou, pod níž se musí navždy odmlčeti. Tato hodina přichází! Kameny odplaty se již valí! Pro mnohé lidské duše vzniká jich však nejvíce ze slov: **Kristus řekl!**

Za těmito slovy následuje pak zpravidla nějaká věta z „Písma svatého“, která má sloužiti k útěše, uklidnění, povzbuzení, nebo také jako výstraha, či dokonce jako hrozba. Často má nabádati i k obraně a k boji. Má býti jako balsám a jako meč, jako štít a zároveň jako měkká poduška.

To všechno bylo by pěkné a veliké, bylo by to dokonce **správné**, kdyby slova, uváděná jako Kristova, žila ještě v tom smyslu, jak je Kristus **skutečně** řekl!

Ale tak tomu **není!** Mnohá tato slova vytvořili **lidé** sami ze sebe při matném vzpomínání, a proto nemohli podat již stejný smysl slov Kristových.

Potřebujete se jen rozhlédnouti, jak je tomu dnes. Kdo chce vysvětlit nebo jen ze vzpomínky **vlastními** slovy napsati něco z poselství Grálu, které je přece vytištěno a mnou napsáno, tu **již**

dnes nepodává to tak, aby to odpovídalo vlastnímu smyslu. Z druhých úst, z druhého pera vycházejí již změny, nová slova vlastní smysl zahálí a často i změni. A to i při nejlepší vůli. Už to nikdy není **totéž**, co jsem řekl **já**.

Oč horší to bylo tehdy. Jakékoliv písemné, Synem Božím sepsané podání nám chybí. Všechno mohlo býti předáno potomstvu **pouze** prostřednictvím druhých až třetích lidí tohoto světa. A to mnohem později, když Kristus opustil hrubohmotnost! Všechno vzniklo teprve z nedostatečných lidských vzpomínek, spisy a vypravování, také i slova, o nichž dnes s jistotou ze zvyku předpokládáme, že je **Kristus řekl!**

Již tehdy dílo Luciferovo, svést lidský rozum ke zlému, ve svém neblahém vzrůstu pracovalo k tomu, aby Kristovo slovo nemohlo nalézt **takovou** půdu, která by umožnila správné pochopení. To byl šachový tah temnot, jemuž nebylo rovno. Správné pochopení všech slov, která nemluví o hrubohmotnosti, jest možné pouze nezeslabenou spoluprací citového mozku, který však již za pozemského času Kristova byl velmi zanedbán. Tak zakrněl a nemohl pracovati plnou činností.

Tím měl Lucifer ve své moci také všechno pozemské lidstvo! A to byla jeho zbraň proti všemu Světlu.

Jedině lidský citový mozek, zadní mozek může podržeti vzpomínky **beze změny**. To však nemůže rozum předního mozku!

Tak vymstil se při tom dědičný hřích lidstva hluboce a pronikavě jen na tomto lidstvu samotném. Lidstvo nechalo lehkomyšlně zakrnět zadní mozek, ačkoliv jediné ten jest schopen uchovati v obrazech a citech všechno dění a zážitky **tak**, jakými

skutečně byly a to beze změny a nezeslabené. Tak, aby mohly být kdykoliv přesně vyvolány.

Přední mozek tak učiniti nemůže, poněvadž je více vázán na hrubohmotný pojem času a prostoru a není vytvořen **k přijímání, nýbrž k vysílání do pozemského.**

A tak i podání popisů všeho prožitého a slyšeného za dob Kristových vycházelo ze vzpomínek, promísené pozemsky lidskými názory a tím i nevědomky pozemsky přizpůsobené. Nikdy nebylo podání tak čisté, jak by je byl viděl a podržel citový mozek, plný síly. Drápy Luciferových pomocníků zaryly se již příliš hluboko a držely své otroky rozumu příliš pevně.

Vmyslete se do toho sami. Pochopiti to všechno nevyžaduje velikou námahu. Ke Kristu přicházeli mnozí lidé, kteří se ptali a chtěli si vyprosit tu neb onu radu. On také rád udílel jim tyto rady ve své veliké lásce, která nikdy neumdlévala, poněvadž byl živoucí láska a **jest jí ještě i dnes!**

Nebyl však při tom nikdy sám. Kromě učedníků bylo tu často mnoho zvědavců a posluchačů. Tázajícím se nebo prosícím dával takové rady, jaké **oni** potřebovali. Vezměte si za příklad onoho bohatého mladíka, který se chtěl dozvědět, která cesta by ho mohla vésti do království Božího. Syn Boží mu radil, aby rozdal chudým celý svůj majetek a pak ho následoval.

Následovati Krista neznamená však nic jiného, než řídit se jeho slovy.

Kolem stojící zachytili letmo tuto epizodu a pochopili ji tak, jako mnohé jiné. Předávali ji pak dále tím způsobem, jak ji každý

jednotlivec lidsky přijal. A to jen zřídka odpovídalo nebo to vůbec neodpovídalo vlastnímu smyslu původního slova Kristova. Neboť již několik slov v jiné formě mohlo změnit celý smysl.

První zpravodajové spokojili se pouze s **vyprávěním** prostých zpráv. Později byly však tyto rady jednotlivcům postaveny jako základní zákony pro celé lidstvo. To však učinilo pak **lidstvo** samo, ne Kristus, Syn Boží!

A toto lidstvo se také odvážilo zcela prostě tvrdit: **Kristus řekl! Jemu** vkládali do úst to, co lidé sami ve vzpomínkách špatně pochopili a oděli pak do forem a slov, která dnes u křesťanů mají být jako **Slovo Boží** nedotknutelnými určeními.

V tom jest **tisíceronásobná vražda slova** Syna Božího, na **skutečném** slově Božím.

Každý člověk ví zcela přesně, že není schopen, aby po týdnech nebo měsících **bez chyby** vylíčil něco, co někdy prožil a co slyšel! Nemůže to nikdy do slova opakovati úplně přesně. A jsou-li tu dva, tři, čtyři, nebo dokonce více lidí, kteří současně viděli, nebo slyšeli totéž, tu právě tolikrát různé bude jejich líčení. O tom dnes nikdo nepochybuje.

To je samozřejmé, že z tohoto poznání musíte vyvodit také důsledky pro to, co bylo! Důsledky, které jsou nutné a nedotknutelné.

Za pozemského života Syna Božího nebylo tomu jinak! Vidíte to dost zřetelně u Evangelistů! Jejich zprávy častokrát nesou zřejmě tuto pečeť. Uvedme příklad: Petr, jako první z učedníků ve svém poznání, pravil Synu Božímu: „Ty jsi Kristus,

Syn Boha živého!“

Také Evangelisté podávají tato významná slova i Kristovu odpověď. Nečiní tak však nikterak jednotnou formou. Matouš poukazuje, že tím obrazně propůjčil Syn Boží Petrovi klíč ku království Božímu, že ho učinil skálou budoucí obce.

Ostatní Evangelisté uchovali Kristovu odpověď všeobecněji, což je správnější. Petr byl **prvním**, který toto přesvědčení vyslovil. Jako přesvědčení nebyla to jen slova, nýbrž stalo se to ve stvoření ihned činem! V jemnohmotnosti vznikla ihned, rychle a bezprostředně forma! Poctivé přesvědčení, které tak Petr svými slovy zakotvil ve stvoření, jeho poznání stalo se v témže okamžiku v jemnohmotnosti ihned skálou, která pak zůstala jako základní kámen k výstavbě budoucí obce pro všechny ty, kteří ve stejně prostém a poctivém přesvědčení byli schopni uvěřiti v Syna Božího. A tím měl Petr ve svých rukou také klíč k ráji. Neboť toto přesvědčení, že Ježíš je Syn Boží, přináší v sobě také přirozeně snahu **žít** podle jeho slov! **To** je také pro **každého** člověka **klíčem** ke království Božímu! Tím je **každému** tento klíč vtisknut do ruky.

Ovšem jen za předpokladu, že slovo Boží přijal **nezměněné** do sebe, že mu správně porozuměl a podle něho žije. Kristus znal tento pochod, který se podle zákonů stvoření při Petrových přesvědčivých slovech v jemnohmotnosti odehrál. Vyslovil ho a vysvětlil učedníkům.

Zákonitost jemnohmotných pochodů je také každému čtenáři mého poselství Grálu známa. Petr svým procítěným a také vysloveným vyznáním byl prvním, který tím obdržel klíč k ráji. Mohl-li na zemi zprostředkovati stejné přesvědčení, otvíral

tím takovým lidem také království Boží. Kdo však nechtěli sdíleti jeho přesvědčení, těm muselo toto království také zůstat uzavřeno. To všechno jest zcela přirozené a samočinné dění, prosté a jasné.

Kristus chtěl a **mohl** vybudovati svou obec jenom **na takovémto** přesvědčení, jak je Petr vyslovil! Proto zformovala se přesvědčivá slova Petrova ve skutečnosti jemnohmotně ve skálu, která mohla býti základem pro stavbu, kterou později stejně přesvědčení vytvořili ve stvoření. **Toto přesvědčení** vytvářelo, formovalo a **stalo se** skutečně skálou, ne však Petr jako osoba!

Matouš podal však smysl Kristovy odpovědi podle **svého** vlastního názoru čistě osobně, jako by se týkala jen Petra.

Právě Matouš ukazuje, že mnohému neporozuměl, že všechno zpracoval svým způsobem a snažil se to bezstarostně předati dále. Tak jako již na počátku jeho sepsání:

Matouš 1:21 (Zvěstování anděla Josefovi):

„Porodit pak syna a nazveš jméno jeho Ježíš. Onť zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jejich.“

Na to ve verši 22. a 23. následuje v Matoušovi: „Toto všechno pak stalo se, aby se naplnilo, co povědino bylo od Pána skrze proroka řkoucího: Aj, panna těhotná bude a porodí syna a nazveš jméno jeho Imanuel, které se vykládá: Bůh s námi!“

Matouš sám, vykládaje proroctví Izaiášovo, chtěl je úzce spojit s narozením Syna Božího a to způsobem, který velmi zřetelně ukazuje, že ve svých sepsáních nechává mluvit jen své vlastní osobní názory a není tedy věčným.

To by mělo sloužit každému jako výstraha, že tato sepsání nejsou slovem Božím, ale že je nutno považovati je za čistě osobní názory spisovatelovy.

Matouš ku příkladu nevidí vůbec rozdílu mezi zvěstováním Izaiáše, které sám uvádí, a zvěstováním andělovým. V dětské nevinnosti je navzájem úplně pomíchal, **poněvadž si to „tak myslél“**, nestaraje se o to, je-li to správné. Při tom vůbec nevidí, že uvedená zde **jména** jsou rozdílná.

Avšak tato jména nebyla bez účelu označena úplně přesně.

Izaiáš zvěstuje „**Immanuel**“, anděl však „**Ježíš**“! Není to tedy Imanuel, kterého Maria porodila, a proto není také tím, jehož zvěstoval Izaiáš!

Matouš však **myslél** si to jinak. Ale skutečně nevinně, bez úmyslu.

Izaiáš zvěstoval Imanuele, Syna Člověka, anděl však Ježíše, Syna Božího! Jsou to zřetelně dvě různá zvěstování, vyžadující dvou rozdílných splnění, která musí býti splněna dvěma různými osobami. Smísení obou těchto pochodů je nemožné. Mohlo by se tak státi jen při **úmyslném** lidském chtění, kdyby se nedbalo všech základů.

Matouš neměl při tom zlého úmyslu. Bylo to pouze sepsání jeho prostého názoru bezstarostným způsobem. Mohlo se mu lehce státi, že to vše spojil, protože tehdy, mnohem více než dnes, čekalo se na splnění zaslíbení starých proroků a toužebně se v tom žilo. Netušil, že z toho vznikne neštěstí ještě většího neporozumění.

O splnění zaslíbení „Imanuele“ nepotřebuji se zde šířit, poněvadž jsem o tom již vícekrát v poselství Grálu podrobně mluvil.

Neporozumění a špatné pochopení bylo tedy za časů Kristových právě tak, jako dnes! Ježíš sám poukazoval velmi často na to, že mu jeho učedníci nerozumí a rozuměti nemohou! Myslíte, že tomu bylo jinak, když pak již neprodléval mezi nimi?

Mnozí lidé, kteří myslí málo nebo vůbec nic, na to řeknou: „Později přišel k nim Duch Svatý!“ Avšak duch nezmění současně i nedostatky mozků. Zbabělci považují za hřích toto si uvědomit. Při tom je to pouze výmluva pro jejich lenost v duchu, o kterém se domnívají, že ho tím okrašluji.

Brzy však již procitnete z rozmarnosti takového myšlení! „Ale až přijde Syn Člověka, ...“ vysvětloval Kristus varovně a výstražně. Myslete na to, když nyní přichází hodina zvěstování, v níž Pán sám zjevuje, že Syna Člověka na zem **vyslal!** Myslete na to, že Kristus tím hrozil všemu duchovně línému lidstvu!

Když Kristus řekl mladíkovi, že má rozdat všechn svůj majetek, tu bylo toho třeba jen **tomuto** mladíkovi, neboť on se ptal: „Co mám **já** činiti?“ Kristus pak dal **jemu** na to odpověď. V tomto smyslu neměla platit pro celé lidstvo!

Tato rada mohla prospěti bohatému mladíkovi **zcela osobně**. On sám byl v sobě zcela sláb, aby v příjemnostech svého bohatství se vnitřně vzchopil a povznosl vzhůru. Proto bohatství bylo překážkou vzestupu jeho ducha! Nejlepší rada, kterou mu tedy Kristus mohl dáti, byla přirozeně ta, aby všechno překážející odstranil. V tomto případě tedy pouze bohatství, které mladíka

svádělo k pohodlnosti. Ale také jenom proto! Ne proto, že by člověk neměl mítí bohatství!

Člověk, který své bohatství neshromažďuje bez účelu jen proto, aby si mohl opatřit zábavu, ale který ho používá **správně**, zhodnocuje je v pravém smyslu ku blahu mnohých, ten je mnohem cennější a výše stojící než ten, který je všechno rozdává! Stojí mnohem výše, poněvadž je povzbuzovatelem ve stvoření!

Takový muž v důsledku svého bohatství může dávatí zaměstnání tisícům lidí po celý svůj pozemský život. Dává jim tak vědomí vydělaného živobytí, což působí velmi silně a povzbudivě na ducha i na tělo! Jako samozřejmost musí ovšem při tom býti správné rozdělení práce a odpočinku tak, jako musí býti dána za každou vykonanou práci správná protihodnota. Musí zde tedy být spravedlivé vyrovnání!

To všechno udržuje pak ve stvoření **pohyb**, který jest nutný pro zdraví a harmonii. Jednostranné darování bez protihodnoty přináší však podle zákonů stvoření jen poruchy a zácpy, což se projevuje **ve všem**. Také v pozemském těle, kde nedostatek pohybu přináší otravu krve a návaly krve, protože jen pohyb přivádí do krve zvýšený oběh kyslíku a tím pak krev proudí žilami volněji a čistěji.

Tento zákon nutného pohybu nachází člověk všude v tisícířých formách, avšak v principu zůstává vždy týž. Je v každém jednotlivém případě a zasahuje zpětným působením do celého stvoření a do všech úrovní. Duch sám potřebuje provádět tento zákon bez ustání, má-li trvale býti, zůstatí silným a stoupati vzhůru.

Nemůže tak činiti bez pohybu! V bezpodmínečném vyrovnání, v dávání a přijímání jest nutný pohyb vždy a všude.

V radě, kterou dal Syn Boží bohatému mladíkovi, nevyslovil žádný všeobecný zákon, ale platilo to právě jen samotnému mladíkovi, nebo ještě těm, kteří se mu **podobají** a jsou také **slabí**, aby mohli ovládati bohatství. Kdo se nechá bohatstvím ovládnouti, ten ho také nemá míti, neboť bohatství mu neslouží. Jen ten, kdo sám je ovládá a v jehož rukou přinese užitek, jen takový je **má** míti, poněvadž tím dovede pomoci sobě a mnoha jiným, protože tím podporuje pohyb ve stvoření.

To však se nestává při darování, nebo se tak stává jenom velmi zřídka! Mnozí lidé potřebují nouzi, aby je teprve přivedla k probuzení a k pohybu. Jakmile se jim však z cizí strany pomůže příliš rychle, pak opět v tom zleniví, spolehnou se na tuto pomoc a jdou tak duchovně dolů. Takoví lidé sami nemohou zůstat v pohybu bez popudu, žijí pak bez cíle a vyplňují svůj čas často **jen tím**, že vidí všechno špatné jenom na druhých místo na sobě. Sami v sobě přejí si však míti všechnen majetek, který vlastní druhí. Takovým jednostranným obdarováváním vychovává se jen pokolení lenochů, které je neschopné pro svěží radostný život a tím přináší škodu do celého stvoření!

Kristovou radou **nic takového** nebylo míněno. –

Syn Boží také nikdy nemluvil proti bohatství samotnému, nýbrž vždy jen proti bohatým lidem, kteří se dali svým bohatstvím zatvrdit a byli necitelní vůči nouzi druhého. Kteří obětovali duchovní svému bohatství a dali se jím cele ovládati.

Že Kristus sám bohatstvím nepohrdal ani je nezavrhoval,

ukazuje ve svých častých návštěvách v domech bohatých, kam často přátelsky přicházel jako host.

On sám také nebyl chudým, jak se to podivným způsobem dnes tak často myslí. Není vůbec žádného podkladu pro tuto všeobecnou domněnku o jeho chudobě.

Kristus neznal nikdy starostí o živobytí. Byl zrozen v poměrech, které označujeme dnes jako dobré, měšťanské poměry, protože tato půda zůstala tou nejzdravější. Neměl v sobě ani přepětí z kruhů bohatých a šlechty, ani zahořknutí dělnické třídy. Bylo to přesně voleno. Josef, jeho pozemský otec, může být zván mužem zámožným a naprosto ne chudákem.

Že se Kristus tehdy narodil v betlémském chlévě, bylo pouze následkem přeplnění městečka Betléma při sčítání lidu, k němuž i Josef tam přišel. Josef prostě již nedostal žádného bytu, což i dnes může se státi mnohemu člověku při mimořádných poměrech v některém místě. To nemá co činit s chudobou. V domě Josefově byly pokoje a ložnice podle způsobu a úrovně tehdejších blahobytných občanů.

Kristus nemusel také žít v chudobě! Poněvadž přicházel z Boha, neměl ovšem smyslu pro všechno to, co poskytuje bohatství nad životní nutnosti a co má cenu jen k pozemským účelům. Úkoly, které přišel vyplnit, neplatily však pozemskému, nýbrž jedině duchovnímu!

Nesprávně používá se dnes také Kristova poukazu, že lidé jsou „bratřími a sestrami“. Používá se toho jako odůvodnění pro pozemsky nezdravé komunistické ideje, právě tak, jako v odporně nasládlých vztazích k náboženství. Tak pracuje se temnotám

přímo do rukou, neboť dnešní pojetí takového bratrství bezpodmínečně zdržuje svobodné, Bohem chtěné snažení jednotlivých lidských duchů. Při tom nemůže nikdy nastati zušlechtění. Jsou to stále jen nezdravé karikatury toho, co Kristus chtěl.

Když mluvil o tom, že lidé jsou vespolek bratřími a sestrami, byl dalek toho, aby myslel na podobné výstřelky. Jeho řeči a vysvětlivky byly určeny pro **tehdejší** dobu, když nemrav otroctví byl v květu, kdy byli lidé prodáváni nebo darováni a tím byli považováni za tvory bez vůle.

Lidé jsou ovšem bratřími a sestrami **z ducha, ze svého původu. Jsou lidskými duchy**, kteří nesmějí býti považováni za zboží bez vůle, poněvadž každý lidský duch má v sobě schopnost sebe vědomé vůle.

Jen **tak** bylo to míněno. Nikdy však nemělo to znamenat **onu** rovnost, která se v tom hledá. Žádný lidský duch nepřijde do ráje jen proto, že se smí nazývat lidským duchem! Není žádné rovnosti ve všeobecném smyslu. Rozhodující roli hrají tu podmínky **zralosti**. Nejdříve musí lidský duch vyplnit a udělat všechno, co může ve svém chtění k dobru. Jen tím dochází ke zralosti, která mu učiní přístupným ráj. Ve stvoření stojí železné zákony, které nelze zbořit nebo odsunouti označením „bratříčku a sestřičko“ ani zde na zemi! Syn Boží rozlišoval ostře duchovní od pozemského a přece kázal plniti toto pozemské, jak jest jasné a zřetelně vyjádřeno v jeho prohlášení: „Dávejte císaři, co jest císařovo, a co jest Božího, Bohu!“ –

A tak je tomu s mnohými větami a zprávami v bibli, kterým **lidé** při dalším podání propůjčili **své** názory.

Ale všechna tato písmata nechtěla býti tehdy žádným zákonem pro celé lidstvo, nýbrž měly to býti pouze zprávy. Také je nutno odpustit, že tehdejší pozemští lidé, i Kristovi učedníci, nerozuměli mnohému, co k nim Syn Boží pravil a co tak často činilo ho smutným. Že to všechno v neporozumění podali později vlastním způsobem, stalo se v nejlepší vůli a tak, jak to podrželi ve vzpomínkách, které z uvedených již důvodů nesmí býti považovány za nedotknutelné.

Neodpustitelné jest, že **později** lidé dovolili si odvážně tvrdit: „**Kristus řekl.**“ A tak vkládali bludné lidské názory, výplody nedostatečných lidských vzpomínek, beze všeho do úst přímo Synu Božímu, jen aby tím podpořili jim prospěšné snahy, založit a udržovat systém, jehož mezery už od počátku, a to v celé stavbě, musely být každému silně cítícímu člověku nápadny. Jen požadavek slepé víry umožnil, že nesčetné díry ve výstavbě nebyly hned pozorovány!

Tato výstavba se udržovala a udržuje ještě dnes **jedině** přísným požadováním slepé víry a rozkazujícími slovy: **Kristus řekl!**

A toto slovo, toto vypočítavé tvrzení, má se jim státí strašlivým soudem! Neboť je právě tak falešné, jako osobivé tvrzení, že Kristovo ukřižování bylo chtěno Bohem, aby všechny hříchy pozemských lidí byly smyty touto obětí! Co všechno je v této neuvěřitelné lidské domýšlivosti, která tak zkráslila vraždu na Synu Božím, jaká k tomu patří drzá rouhavost, o tom poučí lidstvo budoucnost, až to všechno zakusí na sobě.

Já, Imanuel, vám však dnes pravím:

Běda lidem, kteří kdysi zavraždili Syna Božího na kříži!
Stokrát běda však vám, kteří jste ho tisíckrát přibili na kříž v jeho slově! A kteří ho ještě dnes vraždíte denně, každou hodinu vždy znovu! Přejde na vás těžký soud! –

Amen!